

KERBELÂ"YI ANMAK

Mehmet DEMİRCİ, Semazen.net sitesi, 30 Ocak 2008 Çarşamba

Bundan 1328 sene evvel 680 yılında bir facia yaşandı. Hz. Peygamber'in sevgili torunu, Hz. Ali ve Fatıma'nın ciğerparesi Hz. Hüseyin feci bir şekilde şehid edildi.

Her ölüm acıdır. Ama çoluk çocuk dahil 70 kişilik bir topluluğa bir orduyla saldırmak, çöl sıcağında susuzluk ve çaresizlik içinde kıvranırken onları öldürmek bir fecâattir. Bu alçaklığı izah için kelimeler yetersiz kalır.

Edebiyatımızda **Maktel-i Hüseyin** ve **Muharremiye**"ler yazılmıştır. Bu eserlerde Kerbelâ'nın üzüntüsü yanında Ehl-i Beyt sevgisi dile getirilmiştir.

Bu duygularla yazılan şiirler sadece Şii, Alevi, Bektaşî çevrelerinde değil, Ehl-i Beyt muhabbetine önem veren Sünni tarikat zümrelerinin, muharrem ayında yaptıkları zikir ve âyinlerde, besteli ve bestesiz olarak okuna gelmiştir.

Kerbelâ'yı anmak, ehl-i beytin acılarını yâdetmek gibi faaliyetler bir itibar ve mağfîret vesilesidir. Öyle der **Fuzuli**: *"Tekrâr-ı vâkıa-i deşt-i Kerbelâ / Makbûl-i hâsâm u sığâr u kibârdır / Tahrîr edenlere sebeb-i izz ü ihtîşâm / Tahrîr edenlere şeref-i rûzigârdır."*

(Kerbelâ olayını tekrar etmek büyük küçük herkesçe makbul bir şeydir. Bunu anlatmak ve yazmak en şerefli bir iştir.)

Âşık Yunus şöyle der: *Şehidlerin ser-çeşmesi / Hasan ile Hüseyin"dir / Aşıkların gözü yaşı / Hasan ile Hüseyin"dir.*

Hazret-i Ali babaları / Muahmmmed"dir dedeleri / Arşın iki küpeleri / Hasan ile Hüseyin"dir.

Kerbelâ'nın yazıları / Şehid oldu gazileri / Fatma ananın kuzuları / Hasan ile Hüseyin"dir.

Allah Resulü Hasan ve Hüseyin'e bakarak derdi ki: *"Allah"ım ben onları seviyorum, onları sen de sev."*

Yine Resulüllah'a sordular: *"Ehl-i beytinden en çok sevdiğin hangisidir?"*
Cevap: *"Hasan ve Hüseyin."*

Hz. Peygamber'in Kerbelâ şehidi için özel bir ifadesi ise şöyle: *"Hüseyin bendendir, ben Hüseyin"denim. Hüseyin'i seven Allah"ı sevmiş olur."* (Hadisler için bk. Tirmizi, Menâkıb, 30) *

Fırat'ın yanı başında. Suyun akış sesini duyup dururken. Kuşatılmışlık içinde susuzluk çeken mazlum bir kabile. Hz. Peygamber'in torunu Hz. Hüseyin ve yakınları... Kadınlar, kızanlar, çocuklar. Bir şiddet günü ki asırlardır yürek kanatır. **Kâzım Paşa** şu mısralarında bu oyunun son sahnesini tasvir ediyor:

"Düştü Hüseyin atından sahrâ-yı Kerbelâ"ya / Cibrîl var haber ver sultân-ı enbiyâya."

Murad Hüdavendigâr, hepimizin duygularına tercüman oluyor:

"Âb-ı rûy-ı Habîb-i Ekrem için / Kerbelâ"da revan olan dem için / Bakma ya Rab bizim günâhımıza / Nazar et, can u dilden âhımıza."

Yıllardan 680 idi, aylardan muharrem... Güneş, o gün bağırını yaka yaka karardı. Hz. Hüseyin'in aşkı aylar ve yıllar geçtikçe sineleri daha çok yaktı. Ve onun kan damlalarıyla sulanan topraklarda insanlar mekân tutmaya başladılar. Çöller hayat buldu, Hüseyin aşkıyla yeşillendi, imar oldu. Çöl ile birlikte gönüllerdeki sevgi de çoğaldı ve Kerbelâ önce bir kasaba, sonra Hüseyin sevgisiyle ruh ve kültür oldu.

Bir sonsuz aşk Kerbelâ'nın taşına, tuğlasına şekil verdi, kubbesine yapısına estetik oldu. Ecdadımız Kerbelâ ile yakından ilgilendi. Meşhedü'l-Hüseyn'in yapısına Kanuni Süleyman'ın himmet eli uzandı, orada Mimar Sinan'ın çizgileri şekillendi. Camisini Sultan III. Murat'ın valisi Ali Paşa yaptırdı, türbesini Necip Paşa eliyle Sultan Abdülmecid onarttı.(İskender Pala'dan)

“Hadîkatü"s-Suadâ” (Kutlu sona erenlerin bahçesi) adıyla kitabını Fuzulî yazdı, ağıtını Kâzım Paşa ve daha niceleri.. Bir Hüseyin sevdâlısı şafaktaki kırmızılığı bile şöyle gördü:

“Sanma ol sürh-i seher mihr-i felektir görünen /Her şafak hûn-i Hüseyin ile güneş kan ağlar.”

(Tan yerindeki kırmızılığı bir tabiat hadisesi zannetme; Hz. Hüseyin "in uğradığı kanlı akıbet dolayısıyla her sabah adeta güneş kan ağlar.)

Kerbelâ'nın acılı kaderi bir kere daha karardı, 2003'ten itibaren Kerbelâ ve çevresine düşen bombalar oradaki Türk kimliğini yağmaladı, Hüseyin aşkını kurşunladı, Fuzuli'nin torunlarını katletti

*

O feci Kerbelâ olayında bütün erkekler yok edildi. Sâdece beşikteki Zeynel Âbidin kurtuldu ve Ehlibeyt sülâlesi oradan devam etti. Bütün bunlara üzülmemek asla mümkün değildir. Ama şüphesiz bu da ilâhî takdîrin bir sonucudur.

Fuzûlî özetle şöyle der: Hz. Hüseyin doğduğu zaman Cenâb-ı Hak tarafından Cebrâil Hz. Muhammed'e gönderilir. Doğan çocuktan ötürü tebrik eder ve sonra şehitlik için baş sağlığı diler. Peygamberimiz hayretle:

-Ey Cebrâil kardeşim. Kutlamanın sebebini anladım ama hangi şehit için başsağlığı diliyorsun? Cebrail cevap verir:

-Bu mazlumu, Hüseyin'i, senden sonra Kerbelâ çöllerinde cefa kılıcı ile şehit edecekler.

Hz. Muhammed bu haberi alınca ağlamaya başlar. Yanında Allah aslanı Ali vardır. Hemen ellerine kapanıp niçin ağladığını sorar. Hz. Muhammed aldığı haberi anlatınca Ali de ağlar.

Durumu öğrenen Fatma anamız üzüntüyle sorar:

-Ey babam bu iş ne vakit olur? Resul cevap verir:

-Benden, senden, Ali'den ve Hasan'dan sonra.

Hz. Fâtıma, hüznlenir, kendi kendine sorar: Bu musîbet vukua geldiğinde benim mazlumum için kim tâziyette bulunsun? Gaipten şöyle cevap gelir:

-Ey kadınların en güzeli ve en azîzi! Âhir zaman ehlinden. Ehl-i beyt bağlıları senin oğluna, kıyâmete kadar ağlayacaklar.(Fuzuli, *Hadîkatü"s-Süadâ*, haz. Şeyma Güngör, s.304-305, KB yayını, Ankara, 1987)

Fuzuli'nin bu beyanlarını haklı çıkaracak rivayetler vardır; şöyle bir hadis nakledilir: *Bir gün Hz. Peygamber'i uykudayken sıkıntı çeker halde görürler; yüzü gözü toprak içindedir. "Ne oldu ya Resulellah diye sorarlar: Der ki: "Birden bire Hüseyin'in öldürülüşünü gördüm!"* (Tirmizi, Menakıb, 30).

*

Aslında Müslümanlıkta mâtem yoktur. Ama Ehl-i beyt aşıkları Hz. Peygamber torununa ve hânedan soyuna yapılan zulümlerden, çektikleri sıkıntılardan dolayı hep elem duymuşlardır.

Özellikle tasavvuf çevrelerinde, hürmeten, 1 Muharremden 10 Muharreme kadar bol su harcanmaz, temizlik, çamaşır, banyo gibi işler kısıtlanır, yeni bir şey alınmaz, hediyeleşilmez, düğün ve eğlence yapılmaz.

Evet Kerbelâ fâciasının da takdîr-i ilâhî olduğunu söyledik. İlâhî takdîre itiraz etmeyiz. Lânet etmekle de vakit geçirmeyiz. Önemli olan ibret alabilmektir.

*

Gönül adamları şöyle düşünür: Her devirde olduğu gibi, bu devirde de Hz. Hüseyin ve Muâviye vardır. Her birimizin içinde de Hz. Hüseyinler, Muaviye ve Yezid"ler bulunur.

Meselâ içimizdeki Hüseyin çalışma ve hizmet aşkıdır. Her türlü güzellik ve doğruluk duygularımız Hz. Hüseyin'dir. Kendimize âit ihtiras ve isteklerimiz, her türlü kötü düşüncemiz Yezid"i temsil eder.

İçimizdeki kinler, garazlar, öfkeler, çekememezlikler, kibirler ve gururlar birer Yezid"dir. Sevgiler, şefkatler, cömertlikler, yardım duyguları, alçak gönüllülükler ise birer Hüseyin"dir

Acaba bizde galip olan hangisidir? İnsan senelerce Muâviye ve Yezid"e küfrederek onun ordusuna takılıp kalmış olabilir. Bu arada içindeki Ali"yi, Hüseyin"i, yani olumlu ve güzel hisleri gün yüzüne çıkaramamışsa bu hoş bir şey değildir.

Elbette Ali"yi Kerbelâ"yı, Hüseyin"i unutmayacağız Ama son tahlilde bize düstur eskilerin söyleyişiyle: *"Buğz-ı Muaviye"de değil hubb-i Ali"*de birleşmek olmalıdır. Muaviye ve Yezid öfkesiyle içimizi karartmak yerine, Ali ve Hüseyin sevgisiyle gönlümüzü diri tutmalıyız.